

***Ignot*, Manuel Baixauli.**

Més d'un crític tendeix a considerar erròniament que les ficcions no són més que reflexions. Per contra, a *Ignot*, Manuel Baixauli (Sueca, 1963) indaga sota la forma de la novel·la. Resulta sobrer, doncs, cercar-hi virtuts decimonòniques com la coherència de les situacions o la versemblança dels personatges. No som davant una recreació de la vida quotidiana, sinó immersos en un precipitat d'aforismes i símbols que giren entorn de la creativitat artística, la necessitat de la solitud i la productivitat del fracàs.

Més que tenir significat en si mateixos, els elements del llibre demanen una lectura transcendent: els habitatges no s'hi trien per comoditat, sinó per formar una lletra en un mapa, o per dibuixar-hi a les parets, ja que l'art no es concep per ser exposat en una galeria comercial sinó per envoltar l'artista, com un claustre sagrat. A mesura que avancem l'acció deriva cap al somni o cap a la literatura, que en el llibre són realitats tan completes com la que creiem que ens acull. Hi trobem soterranis, illes voltades de tinta, miralls que ens tornen la imatge de l'escriptor o el videoartista que ens ha creat.

Ignot és un metallibre que recorda la pregunta que plantejava la novel·la més singular de Miquel Pairoli, *El manuscrit de Virgili*: per a qui escrivim? Com diu un personatge de Baixauli, "L'èxit distorsiona, corromp, devasta el talent natural". Dotze anys després de *L'home manuscrit*, l'autor reprèn l'esborrament de les fronteres convencionals i ens convida a iniciar l'any amb una exhibició de llibertat, puresa i fantasia.